

II. DVA NINDŽOVÉ

„Od šesté třídy jsem chodil na judo,“ začal Zbyněk Kovařík objasňovat svůj vztah k bojovým sportům, které se pro něj i pro jeho kamaráda Jiřího Vaculku staly největším koníčkem. Možná by v jejich případě bylo přiléhavější mluvit o životním stylu, nebo dokonce o smyslu života. Rok po Kovaříkovi začal do oddílu juda docházet i starší Jiří Vaculka. Oba spolu nejprve zápasili ve dvojici, ale brzy se skamarádili natolik, že se začali stýkat i mimo sportovní oddíl. *„Měli jsme mnoho společných zájmů, jako např. judo, karate a jim podobné věci. Dále jsme spolu chodívali ven, kde jsme již zmíněné tři roky prakticky skoro denně trénovali,“* dosvědčil starší z partáků. *„Vaculkovi šlo učení juda rychle a dosahoval dobrých výsledků. Já jsem ho učil pády, on mne zas učil karate. Byli jsme zhruba vyrovnaní, a co jeden neuměl tak dobře, uměl druhý. Doplnovali jsme se. Považoval jsem ho za kamaráda, nebo spíše za staršího bráchu. Určitě jsme se nestýkali každý den. Někdy jsme se neviděli i dva týdny, protože Jirka dělal ještě jiné sporty. Chodil do kurzu karate a dělal také kulturistiku. Já sám jsem ještě pravidelně běhal,“* upřesnil jejich sportovní aktivity Kovařík. Mimo trénování v oddílech se oba mladíci snažili přiučit technikám boje rovněž prostřednictvím sledování filmů s bojovými scénami karate, kung-fu či nindžucu a čtením podobné literatury. To byla jejich vášeň. Filmové dýchánky se odehrávaly u Vaculkových, když rodiče nebyli doma. Některé snímky vlastnil Vaculkův otec na videokazetách, jiné si půjčovali od kamarádů a kde se jen dalo.

„Filmy mi dávaly důvěru, že kdybych toto ovládal, tak se nemusíme ničeho bát,“ vysvětloval Vaculka. Obdivný postoj vyjadřoval i Kovařík: *„Učili jsme se podle toho pohyby, hlavně karate. Já na nindžích obdivoval všechno, třeba ty perfektní salta, zacházení s mečem atd. O nindžucu jsem také četl knížky, třeba brožuru Tajemný nindža.“*

„Ricuko vstala a mátožně šla ke Gódžúovi. Vzala do rukou šálek a začala nalévat čaj. V tu chvíli ucítila, že se již déle ovládat nedokáže. S prudkým trhnutím vychrstla horký čaj Gódžúovi přímo do obličeje. Ten zoufale vykřikl a k dívce se ihned vrhli s tasenými meči oba strážci. Doběhnout k ní ale nestačili. Ozvalo se zasvištění kovu a vzduchem proletěly tři špičaté šurikeny. Ani jeden z nich cíl neminul. V té chvíli seskočil ze stropu černě oděný nindža.“¹

Vaculka tuto dobrodružnou literaturu přímo hltal. Vlastně četl rád cokoli akčního a ještě lépe, když se to nějak týkalo boje. *„Zajímaly mne konkrétní údery, ale nějaké filozofické úvahy, o kterých se v knihách také píše, to ne,“* popsal svůj ryze praktický a účelový pohled.

Svět asijských bojových umění hochy pohltil natolik, že se rozhodl vyrobit si zbraně, které ve filmech viděli, aby se s nimi mohli učit zacházet. Kovařík ve škole opatřoval materiál a Vaculka pak v rodinné dílně plechy přeměňoval na vrhací hvězdice – tzv. šurikeny. Předělali také například šavli na samurajský meč a společně si vyrobili sekáče s prodlouženou rukojetí. K tomu si koupili kimona, jež si po vzoru nindžů obarvili načerno. A aby vše dotáhli k dokonalosti, ušili si dokonce kukly.

¹ Janoš, Jiří: *Tajemný nindža*. Praha, Albatros, 1986, str. 17.